

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Μ. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλα-Χανούμ (Συν.). — Ἐρω; αἰώνιος, Γερμανικὸν διήγημα. — Ἐν ἐπεισόδιον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, τὰς ἡμερᾶς 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ Δελαμόλ ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, ἣν ἤρχισε νὰ κρούῃ δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. [Σελ. 130].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἰδεῖ προηγουμένον φύλλον].

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Κοκονάς, ἰστάμενος εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἣν ὁ Ἐρυθρὸς Μανδύκς ἀνῆρχετο δι' ἀλματῶν, ὃν ὁ Πεδεμόντιος ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, ἄχρις οὗ τὸν εἶδε φθάσαντα εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων τῆς Μαργαρίτας. Αἰφνης γυνὴ τις, ἐξελθοῦσα τῶν δωματίων τούτων, ἔλαβε τὸν ὑπὸ τοῦ Κοκονάς καταδιωκόμενον ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Ἀ; ἂ! εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος. Ἡ

γυνὴ αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τὴν βασίλισσαν Μαργαρίταν. Ὁ φίλος περιεμένετο. Τώρα ἐννοῶ διατί δὲν μοὶ ἀπεκρίθη.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἐρυθρὸς Μανδύκς ἠκολούθησε τὴν βασίλισσαν εἰς τὰ δώματά της.

— Ἀξιόλογα! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Αὐτὸ εἶναι. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ, καθ' ἃς καὶ ὁ καλλίτερος ἡμῶς φίλος μᾶς ἐνοχλεῖ. Ὁ δὲ φίλος Δελαμόλ εὐρίσκεται εἰς μίαν τῶν στιγμῶν τούτων.

Καὶ ὁ Κοκονάς ἀνελθὼν βραδέως τὴν κλίμακα ἐκάθισεν εἰς ἐδώλιόν τι διὰ βελούδου κεκλυμμένον, λέγων:

— Ἐστω. Ἀντὶ νὰ καταδιώκω...

θὰ περιμείνω. Ἀλλὰ θὰ περιμείνω πολὺ,

καὶ ἐδῶ κάμνει ψῦχος, ὥστε εἶναι καλλίτερον νὰ τὸν περιμείνω εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἐξ ἀνάγκης θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἀλλὰ μόλις ἠγέρθη ὅπως πραγματώσῃ τὴν ἀπόφασίν του τχύτην, φαιδρὸν καὶ ἐλαφρὸν βῆμα ἀντήχησεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του συνοδευόμενον ὑπὸ τινος ἄσματος, ὅπερ ἦτο τόσῳ οἰκτεῖον εἰς τὸν Δελαμόλ, ὥστε ὁ Κοκονάς ἔστη περιμένων νὰ ἰδῇ τίς ἦτο. Ἦτο δὲ πράγματι ὁ Δελαμόλ, ὅστις κατήρχετο ἐκ τοῦ τρίτου πατώματος ὅπου ἦτο ὁ κοιτῶν τοῦ. Οὗτος ἰδὼν τὸν Κοκονάς, ἤρξατο πηδῶν τὰς βαθμίδας ἀνὰ τέσσαρας, ἄχρις οὗ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Διάβολε ! σὺ εἶσαι ; εἶπεν ὁ Κοκο-
νάς. Καὶ πόθεν ἐξῆλθες ;

— Διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κώδωνος.

— Δὲν λέγω ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης . . .

— Πόθεν λοιπόν ;

— Ἐκ τῆς βασιλείσσης . . .

— Ἐκ τῆς βασιλείσσης ;

— Ναί, ἐκ τῆς βασιλείσσης τῆς Ναβάρρας.

— Δὲν ἤμην παρ' αὐτῇ.

— Ἀλλοῦ λέγε τα !

— Ἀγαπητέ μοι Ἀννίβα, παραληρεῖς.

Ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ κοιτῶνός μας, ὅπου σὲ ἐπερίμενα ἀπὸ δύο ὥρων.

— Ἐξέρχεσαι ἐκ τοῦ κοιτῶνός μας ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθες πρὸ ὀλίγου εἰς
τὰ δώματτα τῆς βασιλείσσης τῆς Ναβάρρας ;

— Ὅχι.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὁ οἶνος
τοῦ Ὁραίου Ἀστέρως δὲν εἶναι τόσῳ κα-
κός, ὥστε νὰ μοῦ γυρίσῃ τὴν κεφαλὴν. Εἶδον
τινὰ φέροντα τὸν ἐρυθρόν σου μαν-
δύαν, τὸ πτερόν σου, καὶ αὐτὸν τὸν τα-
λαντευόμενον βραχίονά σου. Εἶδον γυναί-
κα, τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ὡς τὴν βασιλί-
σσαν Μαργαρίταν, νὰ περιμένῃ καὶ νὰ εἰ-
σάγῃ τὸν μανδυοφόρον εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν
θύραν, ἡ ὁποία ἂν δὲν σφάλλω εἶναι ἡ τῶν
δωμάτων τῆς ὠραίας Μαργαρίτας.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Δελαμὸλ ὠχριά-
σας. Εἶναι λοιπὸν προδοσία ;

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Βλασφήμει ὅσον
θέλεις, μὴ μοι λέγεις ὅμως ὅτι ἠπατήθην.

Ὁ Δελαμὸλ ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς στιγ-
μάς, ἀλλὰ κυριευθεὶς ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας
ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, ἣν ἤρχισε νὰ κρούῃ
δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως.

ΚΕ'

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ.

Ὁ Κοκονάς δὲν ἠπατήθη. Ἡ εἰσαγα-
γούσα τὸν μανδυοφόρον, ὅστις δὲν ἦτο ἄλ-
λος ἢ ὁ γενναῖος Δεμού, ἦτο πράγματι ἡ
βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας.

Ὁ νέος Οὐγονόττος ἀναγνωρίσας τὴν
Μαργαρίταν, ἐνόησεν ὅτι συνέβαινε παρε-
νόησις ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ τι φοβη-
θεὶς μὴ κραυγὴ τις τῆς Μαργαρίτας τὸν
προδώσῃ. Ἀφῆθ' λοιπὸν νὰ ὀδηγηθῇ, σκο-
πεύων, ἅμα ἔφθανεν εἰς τὰ δώματά της, νὰ
τῇ εἰπῇ :

— Σιωπὴν ἀντὶ σιωπῆς, δέσποινα.

Τῷ ὄντι ἡ Μαργαρίτα, ἥτις εἶχεν εἰπεῖ
αὐτῷ λατινιστί: «Εἰσελθε, ἀγαπητέ μοι,
εἶμαι μόνη», ἀνεγνώρισε τὸ λᾶθός της εἰς
τὸ φῶς τοῦ ἀντιθαλάμου, καί,

— Ὁ κύριος Δεμού ! εἶπεν ὁπισθοχω-
ρήσας ἐν βῆμα.

— Ἐγὼ αὐτός, δέσποινα, καὶ καθικε-
τεύω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ μὲ
ἀφήσῃ νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου,
χωρὶς νὰ εἰπῇ εἰς τινὰ ὅτι μὲ εἶδεν ἐν τῷ
Λούβρῳ !

— ὦ ! κύριε Δεμού, ἐπανελάθεν ἡ
Μαργαρίτα, ἠπατήθην !

— Ναί, εἶπεν ὁ Δεμού, ἐννοῶ. Ἡ Ὑ-
μετέρα Μεγαλειότης μὲ ἐξέλαθεν ἀντὶ τοῦ
βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Ἡ Μαργαρίτα, παρετήρησεν ἀσκαρδα-
μυκτὶ τὸν Δεμού, καί :

— Γνωρίζετε, λατινικά, κύριε Δεμού ;
τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐμαθα, εἶπεν ὁ νέος, ἀλλὰ τὰ ἐλη-
σμόνησα.

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε.

— Κύριε Δεμού, εἶπε, δύνασθε νὰ ἤσθε
βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου. Ἐπειδὴ
δὲ καὶ ὡς πιστεύω γνωρίζω ποῖον ζητεῖτε
ἐν τῷ Λούβρῳ, προσφέρομαι νὰ σᾶς ὀδη-
γήσω ἀσφαλῶς παρ' αὐτῷ.

— Συγγνώμην ! δέσποινα. Νομίζω ὅτι
ἀπατάσθε, καὶ ὅτι ἀπεναντίας ἀγνοεῖτε
πληρέστατα . . .

— Πῶς ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, δὲν
ζητεῖτε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας ;

— Φεῦ ! εἶπεν ὁ Δεμού. Λυποῦμαι
διότι θὰ σᾶς παρακαλέσω ἀπὸ τοῦ βασι-
λέως τῆς Ναβάρρας νὰ ἀποκρύψετε πρὸ
πάντων τὴν εἰς τὸ Λούβρον παρουσίαν μου.

— Ἀκούσατε, κύριε Δεμού, εἶπεν ἡ
Μαργαρίτα ἐκθαμβος. Ἀχρι τοῦδε σᾶς ἐ-
νόμιζα ὡς ἓνα τῶν σταθεροτέρων ἀρχη-
γῶν τῶν Οὐγονόττων καὶ ἓνα τῶν πιστο-
τέρων ὁπαδῶν τοῦ βασιλέως συζύγου μου.
Ἡπατήθην ;

— Ὅχι, δέσποινα, διότι ταύτην τὴν
πρωίαν ἔτι ἤμην τοιοῦτος.

— Καὶ διατὶ ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης
μετεβλήθητε ;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Δεμού ὑποκλι-
θεὶς, εὐαρεσθήητε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃτε τῆς
ἀπαντήσεως, καὶ νὰ δεχθῇτε τὰ σέβη μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεμού ἐν σεδασμῷ
ἀλλὰ καὶ εὐσταθῶς, ἐποίησε βήματά τινα
πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀνεχαίτισε.

— Καὶ ὅμως, εἶπε, κύριε, ἂν ἐτόλμων
νὰ σᾶς ζητήσω μίαν τινὰ διασάφησιν,
φρονῶ ὅτι δύνασθε νὰ βασισθῇτε ἐπὶ τοῦ
λόγου μου. Τί λέγετε ;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Δεμού, ὀφείλω
νὰ σιωπήσω. Καὶ τὸ καθήκον τοῦτο πρέ-
πει νὰ ἦναι λίαν ἐπιτακτικόν, ὅπως μὴ ἀ-
παιτήσω ἀμέσως εἰς τὴν Ὑμετέραν Με-
γαλειότητα.

— Καὶ ὅμως, κύριε . . .

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται
νὰ μὲ καταστρέψῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ἀ-
παιτήσῃ ὅπως προδώσω τοὺς νέους φί-
λους μου.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιοί, κύριε, δὲν ἐ-
χουσιν ἐπίσης δικαίωματά τινα ἐφ' ὑμῶν ;

— Οἱ μείναντες πιστοί, ναί· ἀλλ' ἐ-
κείνοι οἵτινες ἐγκατέλιπον οὐ μόνον ἡμᾶς,
ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ὄχι.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε σκεπτική. Ἐπρό-
κειτο δὲ ἀναμφιβόλως ν' ἀποτείνῃ αὐτῷ
νέας τινὰς ἐρωτήσεις, ὅτε ἡ Γιλλὼνη ὀρ-
μήσασα εἰς τὸν θάλαμον εἶπεν :

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας !

— Πόθεν ἔρχεται ;

— Διὰ τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου.

— Ὅδηγησον τὸν κύριον ἵνα ἐξέλθῃ διὰ
τῆς ἐτέρας θύρας.

— Ἀδύνατον, δέσποινα. Ἀκούετε !

— Κρούουσι ;

— Ναί, εἰς τὴν θύραν, δι' ἧς λέγετε
νὰ ἐξέλθῃ ὁ κύριος.

— Καὶ ποῖος ;

— Ἄγνοῶ.

— Πήγαινε νὰ ἰδῇς καὶ ἐπάνελθε νὰ
μοὶ εἰπῇς.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Δεμού, τολμῶ
νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγα-
λειότητα ὅτι ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρ-
ρας μὲ ἰδῇ τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὸ Λού-
βρον καὶ οὕτω ἐνδεδυμένον, ἐχάθην.

Ἡ Μαργαρίτα ἔλαβε τὸν Δεμού ἐκ τῆς
χειρὸς καὶ ὀδηγήσασα αὐτὸν εἰς τὸ περί-
φημον τιμῶνιον,

— Εἰσελθετε, κύριε, τῷ εἶπεν Ἐδῶ εἰ-
σθε κάλλιστα κεκρυμμένος καὶ ἀσφαλῆς,
καθὼς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἐχετε τὸν
λόγον μου.

Ὁ Δεμού εἰσῆλθεν ὁρμητικῶς εἰς τὸ
τιμῶνιον. Μόλις δὲ ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐ-
τοῦ ἡ θύρα, ἐπεφάνη ὁ Ἐρρίκος.

Ἡ Μαργαρίτα οὐδεμίαν εἶχε νὰ κρύψῃ
ταραχήν. Ἦτο σκυθρωπή, ἀλλ' ἡ σκυ-
θρωπότης αὕτη δὲν προήρχετο ἐξ ἐρωτι-
κῶν σκέψεων.

Ὁ Ἐρρίκος εἰσελθὼν εἶδε τὸ τὴν ὄψιν τῆς
Μαργαρίτας σκιαζόν νέφος καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Ἦσθε ἀπησχολημένη ;

— Ναί, βασιλεῦ ὠνειροπόλουν.

— Καὶ ἔχετε δίκαιον, δέσποινα. Ἡ ὀ-
νειροπόλησις σᾶς ἀρμόζει. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης
ὠνειροπόλουν. Ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν ὑμῶν,
ζητούσης τὴν ἀπομόνωσιν, ἦλθον νὰ σᾶς
ἀνακοινώσω τὰ ὀνειροπολήματά μου. Ἐν-
θυμήθην ὅτι τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ὀνει-
ροπολήματά μας εἰχόν τὴν κοινόν, καθόσον
κεχωρισμένοι ὡς σύζυγοι, ἐπεθυμοῦμεν νὰ
συνενώσωμεν τὴν τύχην μας.

— Εἶναι ἀληθές, βασιλεῦ !

— Πιστεύω δὲ ὅτι, καθὼς ἐνόησα, μοὶ
εἶπατε ὅτι εἰς ὅλα τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα
θὰ ἔκαμνον πρὸς κοινὴν ἀνύψωσιν, θὰ σᾶς
εἶχον ὄχι μόνον πιστὴν, ἀλλὰ καὶ δρα-
στηρίαν σύμμαχον.

— Ναί, βασιλεῦ. Ἐπιθυμῶ δὲ διακαῶς
νὰ μοὶ χορηγήσετε τὴν περίστασιν, ἀρχό-
μενος ὅσον τάχιστα τοῦ ἔργου.

— Εἶμαι εὐτυχής, βλέπων ὑμᾶς τοιαύ-
τας ἔχουσιν διαθέσεις. Πιστεύω δὲ ὅτι δὲν
νομίζετε ὅτι ἐγκατέλιπον τὸ σχέδιόν μου.

— Πιστεύω, δέσποτα, ὅτι ἡ ἀμεριμνη-
σία σας εἶναι προσωπία, καὶ ἔχω πεποιθή-
σιν ὄχι μόνον εἰς τὰς προρρήσεις τῶν ἀ-
στρολόγων, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν με-
γαλοφυίαν σας.

— Τότε, τί θὰ ἐλέγετε, δέσποινα, ἂν
τις παρενέβαιnen εἰς τὰ σχέδιά μας, ἀ-
πειλῶν ἀμφοτέρους ἡμᾶς νὰ μᾶς καταδι-
κᾶσιν εἰς τὴν μετριότητα ;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι εἶμαι ἐτοίμη νὰ πα-
λαίσω μεθ' ὑμῶν, εἴτε ἐν τῷ σκότει, εἴτε
ἀπροκάλυπτως κατ' αὐτοῦ, οἷος δὴ ποτε καὶ
ἂν ἦτο.

— Δέσποινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρίκος,
δύνασθε ἐν οἰκδῆποτε ὥρᾳ νὰ εἰσελθετε εἰς
τὰ δώματτα τοῦ ἀδελφοῦ σας Ἀλανσών ;
Ἀπολαύετε τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ αἰ-
σθάνεται πρὸς ὑμᾶς θερμὴν φιλίαν. Θὰ ἐ-
τόλμων λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως
πληροφορηθῇτε, ἂν αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ
δοῦς εἶναι ἤδη μετὰ τινος ἐν μυστικῇ
συνεντεύξει ;

Ἡ Μαργαρίτα ἐφρικίασε.

— Καὶ μετὰ τίνος, δέσποτα ;

— Μετὰ τοῦ Δεμουῦ.

— Καὶ διατί τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα καταστέλλουσα τὴν συγκίνησιν τῆς.

— Διότι ἂν ἔχη οὕτω, δέσποινα, ἀπώλονται πάντα ἡμῶν τὰ σχέδια, τὰ ἰδικὰ μου τοῦλάχιστον.

— Βασιλεῦ, λαλεῖτε σιγά, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, δεικνύουσα αὐτῷ διὰ τε τοῦ βλέμματος καὶ τῆς χειρὸς τὸ τιμῶνιον.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Πάλιν κάποιος, ἔ; Τῇ ἀληθείᾳ. Αὐτὸ τὸ τιμῶνιον εὐρίσκεται λίαν συχνὰ κατωκημένον, ὥς καθίσχ τὸν κοιτῶνά σας ἀκατοίκητον.

Ἡ Μαργαρίτα ἐμειδίασε.

— Τοῦλάχιστον, εἰναι πάντοτε ὁ Δελαμόλ;

— Ὁχι, βασιλεῦ. Εἶναι ὁ Δεμουῦ.

— Αὐτός, ἔκραζεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ χαρᾶς. Δὲν εἶναι λοιπὸν εἰς τοῦ δουκός; ὦ! φέρετέ τον ἐδῶ, διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσω...

Ἡ Μαργαρίτα ἔδραμεν εἰς τὸ τιμῶνιον, ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Δεμουῦ ἔφερεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Ἀ! δέσποινα, εἶπεν ὁ νέος Οὐγγνότος, μὲ προδίδετε μεθ' ὅλην τὴν ὑπόσχεσίν σας. Εἶναι κακὸν τοῦτο. Τί θὰ ἐλέγετε ἂν καὶ ἐγὼ ἐξεδικούμην λέγων...

— Δὲν θὰ ἐκδικηθῆτε, Δεμουῦ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἑρρίκος σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἡ τοῦλάχιστον θὰ μὲ ἀκούσετε πρῶτον. Δέσποινα, εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὴν βασιλίσσαν, παρατηρήσατε παρακαλῶ ὅπως μὴ μᾶς ἀκούῃ τις.

Μόλις ὁ Ἑρρίκος εἶπε ταῦτα, καὶ ἡ Γιλλόνη εἰσελθοῦσα τεταραγμένη ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τῆς Μαργαρίτας, ἡτις ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς ἔδρας τῆς. Ἐνῶ δὲ αὕτη ἔτρεχε μετὰ τῆς Γιλλόνης εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. ὁ Ἑρρίκος χωρὶς ν' ἀνησυχῇ περὶ τούτου παρετήρει τὴν κλίνην, τὸ ὅπισθεν τῆς κλίνης, τὰ παραπετάσματα, καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς τοίχους. Ὁ Δεμουῦ, ταῦτα βλέπων ἐταράχθη καὶ ἐδοκίμαζεν ἂν τὸ ξίφος του ἐξήρχετο εὐκόλως τῆς θήκης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξελθοῦσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Δελαμόλ, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ Κοκονὰς ἑτοιμος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, κύριε Δελαμόλ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Τί τρέχει;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ νέος. Ἀνθρωπὸς τις ἄγνωστος, κλέπτῃς ἴσως, φέρων τὸν μανδῦν μου καὶ τὸν πῖλόν μου, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, καὶ ἦλθον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

— Εἰσθε τρελλός, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διότι τὸν μὲν μανδῦν σας βλέπω ἐπὶ τῶν ὤμων σας, τὸν δὲ πῖλόν σας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, ἐνῶ ὁμιλεῖτε πρὸς μίαν βασιλίσσαν.

— ὦ! συγγνώμην, δέσποινα, συγγνώμην! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ ἀποκαλυφθεὶς, Ἐπικλοῦμαι τὸν Θεὸν ὅτι δὲν μοῦ λείπει τὸ σέβας.

— Ἀλλ' ἡ πίστις. Δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ἡ βασιλίσσα.

— Τί θέλετε! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Ὅταν εἰς ἀνὴρ εἰσέρχεται παρὰ τῇ Ὑμε-

τέρᾳ Μεγαλειότητι, φέρων τὸ ἔνδυμά μου, ἴσως δὲ καὶ τὸ ὄνομά μου, τίς οἶδε...

— Εἰς ἀνὴρ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα σφίγγασα ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τοῦ πτωχοῦ ἐρωτευμένου... Εἰς ἀνὴρ!... Εἰσθε λίαν μετρίφρων, κύριε Δελαμόλ. Θέσατε τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην τοῦ παραπετάσματος καὶ θὰ ἰδῆτε δύο ἀνδρας.

Ὁ Δελαμόλ παρατηρήσας εἶδε τὸν Ἑρρίκον συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ φέροντος τὸν ἐρυθρὸν μανδῦν. Ὁ δὲ Κοκονὰς περιέργος, ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, παρατηρήσας ἀνεγνώρισε τὸν Δεμουῦ.

— Τώρα, ὅτε ὡς ἐλπίζω ἐβεβαιώθητε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τοποθετήθητε εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων μου, καὶ εἰς τὴν ζωὴν σου, φίλτατε Δελαμόλ, μὴ ἀφήσετε οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ. Ἄν ἰδῇτε τινα πλησιάζοντα εἰς τὴν κλίμακα, εἰδοποιήσατέ με.

Ὁ Δελαμόλ, ἀσθενῆς καὶ εὐπειθὴς ὡς παιδίον, ἐξῆλθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κοκονὰς, πρὶν ἢ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των.

— Ὁ Δεμουῦ! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς.

— Ὁ Ἑρρίκος! ἐψιθύρισε ὁ Δελαμόλ.

— Ὁ Δεμουῦ φέρων τὸν ἐρυθρὸν σου μανδῦν, τὸ λευκὸν πτερόν σου καὶ ταλαντεύων ὡς σὺ τὸν βραχίονά σου.

— Ἀ! ναί... ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ ἔρωτος, πρόκειται βεβαίως περὶ συνωμοσίας, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Ἀ! διάβολε! Ἰδοὺ ἡμεῖς ἐν τῇ πολιτικῇ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς μεμφιμοιρῶν. Εὐτυχῶς δὲν βλέπω εἰς ταῦτα ἀναμειγμένην τὴν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπανελθοῦσα ἐκάθησε παρὰ τοῖς δύο συνδιαλεγόμενοις, ἐνῶ ἡ Γιλλόνη ἐφρούρει εἰς τὴν μυστικὴν εἰσοδον.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πιστεύετε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς ἀκούσωσιν ὁμιλοῦντας;

— Δέσποτα, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, οἱ τοῖχοι τοῦ κοιτῶνος, ἔχουσι διπλοῦν ἐπίστροφμα ἐκ βάμβακος, ὡς ἐκ τούτου μὴ ἀνησυχεῖτε.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν.

Εἶτα στραφείς πρὸς τὸν Δεμουῦ:

— Ἀς ἰδῶμεν τώρα, εἶπε βαίᾳ τῇ φωνῇ, ὥσπερ φροδούμενος μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῆς Μαργαρίτας μὴ ἀκουσθῇ, τί ἤλθετε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Ἐδῶ; εἶπεν ὁ Δεμουῦ.

— Ναί, ἐδῶ, ἐν τῷ κοιτῶνι τούτῳ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Αὐτός, τίποτε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἐγὼ τὸν ἔφερον.

— Εἰξέυρετε λοιπὸν;

— Ναί, ἐμάντευσα.

— Ὡς βλέπετε, Δεμουῦ, μαντεύουσι.

— Ὁ κύριος Δεμουῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα, ἦτο τὴν πρῶταν ταύτην μετὰ τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου ἐν τῷ κοιτῶνι δύο τῶν εὐπατρίδων του.

— Ὡς βλέπετε, Δεμουῦ, ὅλα εἶναι γνωστά.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δεμουῦ.

— Ἡμὴν βέβαιος ὅτι ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσὼν σᾶς ἤρπασε.

— Τὸ λᾶθος εἶναι Ὑμέτερον, βασιλεῦ.

Διατί ἠρνήθητε τόσῳ ἐπιμόνῳς τὰς προσφοράς μου;

— Ἠρνήθητε! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Ἡ ἄρνησις τὴν ὁποίαν προησθάνομην ἦτο λοιπὸν πραγματικὴ;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ σὺ, γενναῖέ μου Δεμουῦ, μὲ κάμνετε τῇ ἀληθείᾳ νὰ γελῶ μὲ τὰ ἐπιφωνήματά σας. Τί! Εἰς ἔρχεται εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ ὁμιλεῖ περὶ θρόνου, περὶ ἐπαναστάσεως, περὶ ἀντροπῆς εἰς ἐμέ, τὸν Ἑρρίκον, ἡγεμόνα ἀνεκτὸν ἐνόςφῳ κύπτῳ τὴν κεφαλὴν, Οὐγγνόττον τοῦ ὁποίου ἐφείσθησαν ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ προσποιῶμαι τὸν καθολικόν, καὶ ἠθέλετε νὰ δεχθῶ τὰς προτάσεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι μοὶ ἐγένοντο ἐν θαλάμῳ, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι δὲν ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ βάμβακος! Εἰς τὴν πίστιν μου, εἰσθε ἡ παιδιά, ἡ τρελλοί.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ δώσῃ ἐλπίδας δι' ἐνὸς σημείου;

— Τί σᾶς εἶπεν ὁ γυναικῶν ἀδελφός μου, Δεμουῦ;

— Βασιλεῦ, τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— ὦ Θεέ μου! ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τίνος ἀνυπομονησίας, βλέπων ὅτι ὁμιλεῖ πρὸς ἀνδρα παρανοοῦντα τοὺς λόγους του. Δὲν σᾶς ἐρωτῶ ὁποίας προτάσεις σᾶς ἔκαμην, ἀλλὰ ἂν κατεσκόπευεν, ἂν ἤκουσε.

— Κατεσκόπευε, βασιλεῦ, καὶ ἤκουσε.

— Κατεσκόπευε καὶ ἤκουσε! Καὶ τί λέγετε σεῖς, Δεμουῦ; Πτωχὲ συνωμῶτα! Ἄν μίαν καὶ μόνην λέξιν ἔλεγον, θὰ ἀπόλεσο. Ἐγὼ ὑπώπτευν ὅτι ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἂν ὄχι ἐκεῖνος, θὰ ἦτο ἄλλος τις, ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού, Κάρολος ὁ Θ', ἡ ἡ βασιλομήτωρ. Ἀγνοεῖτε τοὺς τοίχους τοῦ Λούθρου, Δεμουῦ. Δι' αὐτοὺς ἐλέγχθη ὅτι: οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὦτα. Καὶ ἠθέλετε ἐγὼ ὅστις γνωρίζω τοὺς τοίχους τούτους νὰ ὁμιλήσω; Ἀ! Δεμουῦ, δὲν ἐκτιμάτε πολὺ τὴν φρόνησιν τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας! Θαυμάζω δὲ πῶς ἀφοῦ τοιαύτην περὶ αὐτοῦ ἔχετε γνώμην, ἤλθετε νὰ τῷ προτείνετε ἐν στέμμῳ.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, ἐπανέλαβεν ὁ Δεμουῦ, δὲν ἠδύνασθε, ἐνῶ ἠρνεῖσθε τὸ σέμμα αὐτό, νὰ μοὶ κάμετε ἐν σημείῳ; Τότε δὲν θὰ ἀπηλπίζομην πιστεύσας ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο.

— Ἀ! σάταν! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος. Ἀφοῦ ἤκουε, δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ βλέπῃ; καὶ δὲν θὰ ἀπώλετό τις ἐπίσης δι' ἐνὸς σημείου, ὡς καὶ διὰ μᾶς λέξεως; Τώρα ἐπαναλάβετε μοὶ τὰς προτάσεις σας.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, ἐν ἀπελπισίᾳ, τώρα ὅτε ἔδωκα τὸν λόγον μου εἰς τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσὼν!

Ἡ Μαργαρίτα συνέκρουσε μετὰ πείσματος τὰς ὠράς αὐτῆς χεῖρας.

— Λοιπὸν, εἶναι λίαν ἄργα; εἶπε.

— Τὸ ἐναντίον, ἐψιθύρισε ὁ Ἑρρίκος. Ἐν τούτῳ ἀκριβῶς καταφαίνεται ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ. Ἐξακολουθεῖτε νὰ συνεννοήσθε μετ' αὐτοῦ, Δεμουῦ, διότι αὐτὸς ὁ δουξ Φραγκίσκος εἶναι πάντων ἡμῶν ἡ σωτηρία. Καὶ πιστεύετε ὅτι ὁ βασιλεὺς

τῆς Ναβαρρας, θὰ ἔσωζε τὰς κεφαλὰς σας ; Ὅλον τὸ ἐναντίον, δυστυχῶς ! Θὰ ἤμην αἰτία ὅπως φονευθῆτε ὅλοι, ἄχρι τοῦ τελευταίου, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ὑπονοίᾳ. Ἀλλ' εἰς οὐδὲ τῆς Γαλλίας διαφέρει. Λάβετε ἀποδείξεις, Δεμουύ, ζήτησε ἐγγυήσεις, ἀλλ' ἀρνήθητι ὅτι ὑπεχρεώθη εἰλικρινῶς. Εἰς λόγους σου ἀρκεῖ.

— ὦ, βασιλεῦ ! ἡ ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεώς σας ἀπελπισία, πιστεύσατέ με, με ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δουκός, ἐπίσης καὶ ὁ φόβος μὴ προδοθῶμεν, διότι ἦτο κύριος τοῦ μυστικοῦ μας.

— Γενοῦ καὶ σὺ κάτοχος τοῦ ἰδικοῦ του, Δεμουύ. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ. Τί ποθεῖ ; Νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Ναβαρρας ; Ὑποσχέθητι αὐτῷ τὸ στέμμα. Τί θέλει ; Νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν αὐλήν ; Προμήθευσον αὐτῷ τὰ μέσα νὰ φύγῃ. Ἐργάζου ὑπὲρ ἐκείνου, ὡς θὰ εἰργάζεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Διεύθυνε τὴν ἀσπίδα, ὅπως μᾶς προφυλάσῃ ἀπὸ τῶν καθ' ἡμῶν κτυπημάτων. Θέλει νὰ φύγῃ ; Ἔστω· θὰ φύγωμεν δύο, ἀλλὰ θὰ πολεμήσω καὶ θὰ βασιλεύσω μόνος.

— Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν δοῦκα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι πνεῦμα σκοτεινὸν καὶ διορατικόν, οὔτε μῖσος, ἀλλ' οὔτε καὶ φιλίαν αἰσθάνεται. Εἶναι δὲ πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς φίλους του ὡς ἐχθρούς, καὶ τοὺς ἐχθρούς του ὡς φίλους.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Σὰς περιμένει, Δεμουύ ;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Καὶ ποῦ ;

— Ἐν τῷ θαλάμῳ τῶν δύο εὐπατριδῶν του.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν ;

— Ἀχρι τοῦ μεσονυκτίου.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ἔνδεκα. Δὲν ἐχάσαμεν τὸν καιρὸν. Πηγαίνετε, Δεμουύ.

— Ἐχομεν τὸν λόγον σας, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀφετε αὐτά, δέσποινα ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μετὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν εἴξευρε τόσῳ καλῶς νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς τινὰς καὶ ἐν τισὶ περιστάσεσι. Μετὰ τοῦ κυρίου Δεμουύ, αὐτὰ τὰ πράγματα οὐδὲ κἂν λέγονται.

— Ἐχετε δίκαιον, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ νέος. Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τοῦ ἰδικοῦ σας λόγου, διότι πρέπει νὰ εἴπω εἰς τοὺς ἀρχηγούς ὅτι τὸν ἔχω. Δὲν εἴσθε καθολικός, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ὁ Ἐρρίκος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν παραιτεῖσθε τοῦ θρόνου τῆς Ναβαρρας ;

— Οὐδενὸς θρόνου παραιτοῦμαι, Δεμουύ. Ἐπιφυλάσσομαι μόνον νὰ ἐκλέξω τὸν καλλίτερον, ἥτοι τὸν ἀρμόζοντα κάλλιον εἰς ἐμὲ καὶ εἰς σᾶς.

— Καὶ ἂν ἐν τούτοις ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης συλληφθῇ, μοῦ ὑπόσχεται ὅτι οὐδὲν θὰ ἀποκαλύψῃ καὶ ἂν ἔτι παρεβιάζον διὰ τῶν βασιλῶν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ;

— Δεμουύ, αὐτὸ τὸ ὁμῶς εἰς τὸν Θεόν.

— Μίαν λέξιν ἔτι, βασιλεῦ. Πῶς θὰ σὰς ἐπανιδῶ ;

— Αὐριον θὰ λάβετε ἐν κλειδίον τῶν

δωμάτων μου, ὅπου θὰ εἰσέρχεσθε ὁσάκις ἂν παραστῇ ἀνάγκη καὶ ἐν οἰκῇ ποτε ὦρα. Ἀπόκειται δὲ εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἐν τῷ Δούβρῳ παρουσίας σας. Τώρα δέ, ἀνάβητε διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος, ὅπου ἐγὼ θὰ σὰς ὀδηγήσω. Ἐν τούτοις ἡ βασιλίσσα θὰ εἰσάξῃ τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν, τὸν πρὸς τὸν ἰδικόν σας ὁμοιάζοντα, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἔδωσι συγχρόνως καὶ νὰ μάθωσιν ὅτι ὁ ἐρυθρὸς μανδύας εἶναι διπλοῦς. Δὲν εἶναι σωστόν, Δεμουύ ; Δὲν εἶναι σωστόν, δέσποινα ;

Ὁ Ἐρρίκος ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις γελῶν καὶ παρατηρῶν τὴν Μαργαρίταν.

— Ναί, εἶπεν αὐτῇ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, διότι ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ κύριος Δελαμὸλ ἀνήκει εἰς τὸν δοῦκα, τὸν ἀδελφόν μου.

— Καὶ λοιπὸν προσπαθήσατε νὰ τὸν κερδήσετε ὑπὲρ ἡμῶν, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μεθ' ὕφους ἐντελῶς σπουδαίου. Μὴ φεισθῆτε οὔτε χρόνου, οὔτε ὑποσχέσεων. Θέτω ὅλους τοὺς θησαυρούς μου εἰς τὴν διάθεσίν του.

— Τότε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μετὰ μειδιάματος ἰδιαίτοντος εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ Βοκκακκίου, ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία σας θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἐκπληρώσω.

— Ἐχει καλῶς, δέσποινα. Καὶ σεῖς, Δεμουύ, πηγαίνετε εἰς τὸν δοῦκα καὶ παγιδεύσατέ τον.

[Ἐπαύει συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης φύλλου).

— Δὲν ἔξερω, Φελικινάζ μου. Ἡ σουτρενέ (ἡ τροφὸς) δὲν ἐπρόφερε λέξιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. . . . Καυμένη μου Προῦσα, πόσο λυποῦμαι πού σ' ἀφίνω !

— Ἐμπρός, καὶ μὴ με ζαλίζετ' ἔτσι με τῆς μωρολογίαις σας, εἶπεν αἴφνης εὐνοῦχος τις, ἐπιφύων με τὸ βαβδίον του τὴν στρογγύλην ὠμοπλάτην τῆς ἑλληνίδος δούλης. Ἀναστενάζετε ὅσο θέλετε, μὰ νὰ μὴ μιλάτε !

Ἡ Φελικινάζ καὶ ἡ Νεφισσέ ἀντήλαξαν βλέμμα θλίψεως, ἡ δὲ μικρὰ συνοδία ἐξηκολούθησεν ἐν σιγῇ τὴν πορείαν της.

Ἡ τροφὸς ἦτο πλησίον τῆς Γκιούλ, ἥτις εἶχεν ἀποβάλλει τὴν καλύπτουσαν τὴν κεφαλὴν της καλύπτραν.

Ἐχουσα τὸ μέτωπον ἐλεύθερον, τὴν κόμην εἰς πλοκάμους πίπτοντας μέχρι τῶν πλευρῶν τοῦ ἵππου της, ἔθεώρει περιέργως τοὺς ἐλιγμούς τῆς ὁδοῦ, τοὺς ἀγρούς, τοὺς στάχους τοῦ ἀραβοσίτου ἀκινήτους ὡς στρατιώτας παρουσιάζοντας ὅπλα, τοὺς μέλανας βράχους προκύπτοντας ἐκ διαλειμμάτων.

Ἐπὶ τῇ ὁδῷ αὐτῇ ἀσπιδόεσσιν ἐν τῇ μολίς φωτιζομένῃ ἀσιανῇ ταύτῃ ἐξοχῇ.

Οἱ προπορευόμενοι τῆς συνοδίας χωροφύλακες εἶχον μὲν ἀνάψει τοὺς φανούς των, ἀλλ' ἡ ὑπερῆρος ἐκείνη λάμψις, φωτιζουσα τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἐμήκυνεν ὑπερμέτρως τὰς σκιὰς των ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ

ἐπηύξανε τὸν ἐνδόμυχον τρόμον, ὃν αἱ εὐπιστοὶ καὶ διηνεκῶς ἐγκαταλείμενοι ἐκεῖναι γυναῖκες ἠδύναντο νὰ αἰσθάνωνται ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νέας ἐκείνης εἰκόνας.

Ἐξ ἐμφύτου ὁρμῆς αἱ δούλαι συνεσπειρώθησαν στενῶς πρὸς ἀλλήλας, σχεδὸν συνεπαπτομένων τῶν πλευρῶν τῶν ἵππων των, ἔκλειον δὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὁσάκις τοὺς ἐφάνετο ὅτι γίγας τις ὑπερμεγέθους, — ὅρος ὀξυκόρυφον διαγραφόμενον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος — ἔκυπτεν ἐπ' αὐτῶν ἢ τὰς ἑθεώρει ἀτενῶς. Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν εἰς τῶν προπορευομένων ἵππέων χωροφύλακων ἐφώναζε : Βάρδα ! με τὴν βροντώδη φωνήν του, διότι ἐχρειάζετο νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τινος λάκκου κεχηγνός, νὰ διαβῶσι ξυλινὴν γέφυραν ὑπεράνω χειμάρρου ἢ κρημνοῦ· τότε δ' αἱ γυναῖκες συνήρχοντο ἐκ τοῦ ληθάργου των ἵνα διέλθωσι μία πρὸς μίαν τὴν ἀτραπὸν ἢ τὴν στενὴν γέφυραν, καὶ ν' ἀναλάβωσι πάλιν τὰς θέσεις των, ἅμα τῆς ὁδοῦ εὐρυνομένης.

Ἡ Ἀρμενίς τροφὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς Γκιούλ-Χανούμ, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ φόβου εἶχεν ἀπολέσει καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος. Εἶχε χωθῇ εἰς τὸ μέσον τῶν θεραπεινῶν καὶ βλέφαρα κατὰ νεύοντα καὶ τρέμουσα τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατα ἐδέετο τοῦ Ὑψίστου ἵνα διαφυλάξῃ αὐτήν.

Ἡ νέα Χανούμισσα ἦτο ἴσως ἡ μόνη, ἥτις δὲν μετείχε τοῦ τρόμου τῶν συντρόφων της μεταξὺ τῆς πρωτοπορείας τῶν χωροφύλακων καὶ τῆς ὁμάδος τῶν δούλων ἐκάλπαζεν εὐθύμως. Ἦτο νέον πρᾶγμα, ἦτο πρωτοφανὲς εἰς αὐτήν, καὶ ἡ ἐρημία ἐκείνη εἶχε θέληση, παρὰ τὰς ὀπτικὰς ἀλλοκοτούς μορφάς, ἐνίοτε δὲ καὶ τρομεράς, ἃς ἡ νύξ παρέχει, εἰς ἅπαντα τὰ σχήματα.

Σχεδὸν ἡμίσεια ὥρα εἶχε παρέλθει ἀφ' οὗτου ὠδευον οὕτως ἡ Προῦσα πλέον δὲν ἐφάνετο, κρυβεῖσα ὀπισθεν τῶν δένδρων, αἱ φωναὶ τῶν τραχηλιδούτων δὲν ἠκούοντο μακρόθεν, ἡ δὲ ὁδὸς κατήρχετο ἐπικλινῆς πρὸς τὴν θάλασσαν.

Αἴφνης ἠκούσθη γοργὸν κάλπασμα ἵππων πλησιαζόντων.

Αἱ δούλαι ἔρρηξαν κραυγὴν ὑπόκωφον, οἱ δὲ χωροφύλακες συνεπικνώθησαν περὶ τὰς γυναῖκας, ἐν ᾧ ὁ ὑπαξιωματικὸς τοῖς ἐφώναζε : « Ντικὰτ ἔτ ! » (Πρόσεχε !)

Οὐδέποτε ἀπόγνωσης τρομερωτέρα συνεστειλε τὰς καρδίας τῶν δυστυχῶν τούτων Ὀθωμανίδων. Οἱ στρατιῶται εἶχον ὑψώσει τοὺς λύκους τῶν ὅπλων των καὶ ὁ ἀλλεπάλληλος καὶ ξηρὸς οὗτος κρότος τοῖς ἐφάνετο ὡς προοίμιον μάχης.

— Γκιούλ-Χανούμ ! Γκιούλ-Χανούμ ! ἐφώναζεν ἡ τροφὸς με φωνὴν πνιγομένην ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Ἡ νεῖς ἐπλησίασε τῷ ὄντι, οὐχὶ ὁμως ἐκ φόβου, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ ταχύτερον τί ἐμελλε νὰ συμβῇ.

Δύο ἵππεῖς ἐφθονον τριποδίζοντες. Ὁ μικρὸς αὐτῶν ἀριθμὸς ἔδωκε θάρρος εἰς τὸν ὑπαξιωματικόν, ὅστις ἐφώναζε : Στήτε ! ἄτε !

Ἀλλ' οἱ νεήλιδες, διελθόντες ταχέως